

Arrest

**nr. 341 298 van 17 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SintTruiden**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het Visuminformatiesysteem (VIS) blijkt dat Nederland op 9 november 2018 akkoord ging met de afgifte aan verzoeker van een Schengenvisum geldig in de periode van 25 november 2018 tot 25 november 2019 en dit voor meerdere binnenkomsten en een verblijf van maximum 90 dagen.

1.2. Op 16 november 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn moeder met de Belgische nationaliteit. Op 13 mei 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 10 juni 2022 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn moeder met de Belgische nationaliteit. Op 7 december 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 15 maart 2023 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet). Op 18 maart 2024 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard en wordt eveneens beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 24 juni 2024 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit. Op 9 oktober 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 25 november 2024 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit. Op 28 april 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2024 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [R.C.U.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 25.11.2024 een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn neef, de genaamde [V.D.C.] (RRN [...]), die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: “Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]”;

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: “De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen”;

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]”

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Betrokkene legt bij zijn huidige aanvraag een Surinaams paspoort met nr. [...] voor, afgeleverd op [...] en geldig tot [...]. In het paspoort bevinden zich geen visa, noch enige in- of uitreisstempels.

Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingen-wet. Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Artikel 47/2: [...]”

Reeds enige tijd geleden werd er bewezen in de rechtspraak, dat wanneer het gaat om één gezinscel (“zich bij hen voegen”), men niet kan weigeren om de reden dat men “niet ten laste” zou zijn, aangezien het gaat om een alternatieve voorwaarde, en al zeker niet cumulatief. Dit wordt aangetoond door het woord “of”. Dit behoeft niet eens een juridische context, doch louter een grammaticale en syntactische uitleg.

Van Dale stelt als volgt:

“Betekenis ‘of’

[...]

1. Om twee mogelijkheden te geven die elkaar uitsluiten: ja of nee

[...]

“Om twee mogelijkheden te geven die elkaar uitsluiten”. Bijgevolg betekent dit dat men OFWEL ten laste dient te zijn, OFWEL “zich bij hen dienen te voegen”. Zonder twijfel is in casu het laatstgenoemde onbetwistbaar aangetoond.

Men kan de aanvraag doen indien men ten laste is van de Unieburger. Dit is in ieder geval al klaar en duidelijk bewezen door alle neergelegde documenten.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, schoonbroers en -zussen enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden’. Mijns inziens is het samen wonen op één adres met de referentpersoon, voldoende om aan te tonen dat het gaat om een bijkomend element dan de normale affectieve banden. Dit kan bewezen worden door elk passend middel, zoals tevens in artikel 47/3 Vw. wordt vermeld.

Verwerende partij moet vooral oordelen of er een reële en bewezen afhankelijkheidsband bestaat tussen deze laatste en het familielid. Bovendien kan de mate van afhankelijkheid tussen de verzoeker en de referentpersoon zonder twijfel waargenomen worden, waaruit men zou kunnen afleiden dat hij wel degelijk

te zijnen laste is, niet alleen uit financieel oogpunt worden bekeken, zonder rekening te houden met andere afhankelijkheidsfactoren."

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel."

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger. Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid."

Het begrip "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van het begrip "inwonen bij de burger van de Unie" in de Burgerschapsrichtlijn. Eén en ander werd als volgt uitgelegd door het Hof van Justitie:

"Artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip "andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet" in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen."

Het Hof heeft erop gewezen dat deze invulling toelaat om een gedeeld huishouden enkel als voorwendsel met het oog op binnenkomst en verblijf in de lidstaat uit te sluiten. De band waarvan sprake moet van dien aard zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden.' Minstens wordt de afhankelijkheid aangetoond door het feit dat zowel [D.] als [V.] op hetzelfde adres in [T.] wonen. Indien [D.] niet bij zijn neef in zou kunnen wonen, dan stond [D.] zo goed als zeker op straat."

2.2. In de bestreden beslissing wordt verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat hij geen geldig inreisvisum kan voorleggen. Zoals wordt uiteengezet, volgt deze vereiste uit een samenlezing van de artikelen 52, § 2 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en de artikelen 40bis, § 4 en 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en geldt deze nu verzoeker als "ander familielid" geen recht van vrij verkeer en verblijf kan laten gelden. Dit determinerend motief wordt door verzoeker niet betwist in zijn eerste middel, nu hij zich hierin beperkt tot een betoog met betrekking tot de voorwaarden van het "ten laste zijn" of het "deel uitmaken van het gezin" in artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit betoog houdt geen verband met de determinerende vaststelling dat geen geldig inreisvisum werd voorgelegd. Het betoog van verzoeker in zijn eerste middel is niet van aard de motivering van de bestreden beslissing te kunnen aantasten en kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de Richtlijn 2004/38/EG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

"[...]

Na een recente evolutie in de Belgische rechtspraak gaf de DVZ een instructie aan steden en gemeenten over gezinsherenigingsaanvragen van 'andere familieleden' van een Unieburger, waarbij zij de verplichting opleggen aan gemeenten en steden of deze derdelander vergezeld is van een geldig paspoort én een geldig inreisvisum. Het geldig paspoort en geldig inreisvisum zou moeten worden overhandigd op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging en uiterlijk binnen de drie maanden na datum van de bijlage 19ter.

Als je deze documenten niet tijdig overhandigt, dan moet de gemeente - volgens de instructie van DVZ (en NIET volgens een wettelijke bepaling!)- de verblijfsaanvraag weigeren door middel van een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze instructie is gebaseerd op twee recente arresten van de Raad van State die volgen op diverse arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Echter houdt deze rechtspraak geen rekening met situaties waarin afhankelijk wordt aangetoond, noch wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden. Dit is compleet tegenstrijdig met eerdere rechtspraak van het Hof van Justitie en het Unierecht.

Als de gemeente, of de stad (en dus niet DVZ), beslist om de verblijfsaanvraag te weigeren met als enige weigeringsgrond "geen geldig inreisvisum", slaat zij de bal helemaal mis. In dit geval vindt er immers geen nauwkeurig onderzoek plaats naar de persoonlijke situatie, hetgeen uitermate belangrijk is én zelfs een verplichting onder de onderzoeksplicht!

Als andere familieleden zonder geldig inreisvisum en zonder vrijstelling van de visumplicht aantonen dat zij zodanig afhankelijk zijn van de Unieburger dat bij weigering van de gezinshereniging de Unieburger wordt verplicht het grondgebied van de hele EU te verlaten, lijkt het aangewezen dat de gemeente het dossier toch zou doorsturen naar DVZ voor een grondiger onderzoek.

Het feit dat de rechtspraak van de RvS (tot op heden) bevestigt dat een aanvraag gezinshereniging ingediend door een ander familielid zonder geldig inreisvisum automatisch kan worden geweigerd, geeft België uiteraard geen vrijgeleide om de verplichtingen die voortvloeien uit de rechtspraak van het HvJ en het Unierecht (of de algemene beginselen van bestuur) naast zich neer te leggen. Tevens mag men niet zonder meer wetten en regels toepassen die nog niet van kracht waren op het moment van de aanvraag. Het gaat hier om een legaliteitsbeginsel dat een zeer hoge rangorde heeft in het Belgische recht. Concreet impliceert dit dat wetten en regels geen terugwerkende kracht kunnen hebben, tenzij uitdrukkelijk anders bepaald. Dit waarborgt de rechtszekerheid. Anders handelen, zoals gebeurde in casu, gaat niet alleen in tegen de legaliteitsbeginselen maar ook tegen het principe van de rechtszekerheid."

2.4. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 43 en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij verwoordt zijn middel als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

[...]

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familieof gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM[^]. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfs-reglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan zijn verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessiefformalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

Dat verzoeker zijn land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in zijn zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verzoeker.

Gelet op het feit dat het gaat om een hechte gezinscel, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verweerder niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven, waaronder bijgevolg ook een schoonbroer kan onder vallen!

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'.

Het gaat hier om de Nederlandse neef van verzoeker, waarvan de familieband onomstootbaar bewezen is.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond'.

Het EHRM oordeelt dat het begrip "gezin" niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de meerderjarigen samenleven buiten een huwelijk". De banden tussen de meerderjarigen dienen voldoende hecht en effectiefbeleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als "gezinsleven" in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet er rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen (supra)

Daargelaten de vraag of de relatie tussen de meerderjarigen voldoende hechte en standvastige relatie betreft om als gezinsleven onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel. Verweerder diende aldus in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling van het illegaal verblijf van verzoeker, ook het gezinsleven van verzoeker in rekening dienen te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in zijn zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Een schending van artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen.'

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.5. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheids-beginsel. Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Het blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om verdere inlichtingen te vragen aan verzoeker. Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, kan er verwacht worden dat de verwerende partij dat de informatie, die zij verkreeg van verzoeker, op een degelijke wijze onderzocht wordt. Men diende enkel het dossier wat grondiger door te nemen. Indien er een grondigere en diepgaandere studie van het attest plaatsgevonden had, was er naar alle waarschijnlijkheid een andere beslissing genomen. Door een nalatigheid van verwerende partij, zal verzoeker nog minstens zes maanden (!) in onzekerheid moeten leven...

Er dient dringend een wake-upcall te gebeuren, men kan niet zomaar alle gelijkaardige dossiers gaan weigeren, omdat men nalaat de zaken grondig en diepgaand te onderzoeken?

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 47/1 Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.6. Gelet op hun verknochtheid, worden het tweede, derde en vierde middel gezamenlijk onderzocht.

2.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de beslissingen van de besturen met redenen moeten zijn omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan ze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar de artikelen 40bis, § 4, 41, § 2, 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 52, §§ 2 en 4, vijfde lid en 58 van het Vreemdelingenbesluit, gemotiveerd dat verzoeker bij zijn aanvraag een geldig inreisvisum diende voor te leggen om te voldoen aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als "ander familielid" van een burger van de Unie en hij geen geldig inreisvisum kan voorleggen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiverings-plicht, vervat in voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

2.8. De inhoudelijke kritiek van verzoeker wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar enkel om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.9. Zoals reeds werd aangegeven, diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als *“ander familielid”* van een burger van de Unie op grond van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn Nederlandse neef. In de bestreden beslissing wordt verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden op deze (rechts)grond geweigerd, met verwijzing naar de reeds aangehaalde wettelijke bepalingen en omdat hij naliet bij zijn aanvraag een geldig inreisvisum voor te leggen.

2.10. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat deze motivering tegenstrijdig is met – niet nader geduide – rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en met het Unierecht. Hij geeft zelf aan dat deze motivering als correct wordt beschouwd in meerdere arresten van de Raad van State, maar is van mening dat er geen rekening wordt gehouden met afhankelijkheidssituaties of met buitengewone omstandigheden, in weerwil van het Unierecht. Hij betoogt dat de rechtspraak van de Raad van State *“België uiteraard geen vrijgeleide [geeft] om de verplichtingen die voortvloeien uit de rechtspraak van het HvJ of het Unierecht (of de algemene beginselen van bestuur) naast zich neer te leggen”*.

2.11. Hoofdstuk Ibis van Titel II van de Vreemdelingenwet, met name de artikelen 47/1 tot en met 47/4, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende *“andere familieleden”* van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet *“zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2”*, evenwel onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk.

Hoofdstuk I van Titel II van de Vreemdelingenwet, met name de artikelen 40 tot en met 47, omvat bepalingen betreffende *“vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”*.

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat specifiek betrekking heeft op de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen

de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit stelt verder dat *“met uitzondering van artikel 45, [...] de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”*

Het artikel 45 waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, betreft de kosteloze afgifte van het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet, en dit in principe binnen een termijn van 15 dagen.

In zijn arrest van 19 september 2024 met nr. 260.674 oordeelde de Raad van State inzake de voormelde bepalingen als volgt:

“Uit de voormelde bepalingen volgt dat de in [oud] artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen moeten voldoen aan de in artikel 41, thans § 2, bedoelde voorwaarde, namelijk de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het bij gebrek aan een paspoort of een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum niet volstaat dat de identiteit van de aanvrager niet wordt betwist of dat de aanvrager zijn identiteit op een andere manier kan bewijzen. Het alternatief houdt enkel in dat de aanvrager op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen “dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”. Verweerder [thans de verzoeker] heeft nergens melding gemaakt van enig ander bewijsstuk, behalve een verlopen paspoort met een verlopen visum. Daarenboven ontlenen de in [oud] artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” geen rechten van vrij verkeer en verblijf aan het Unierecht zodat het maar de vraag is of zij dit anders kunnen bewijzen dan met een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig inreisvisum.”

In zijn arrest van 30 september 2024 met nr. 260.850 oordeelde de Raad van State in een andere zaak die eveneens betrekking had op een derdelander *“ander familielid”* van een burger van de Unie, nog op duidelijke wijze wat volgt:

“De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als “ander familielid” geen rechten ontleent aan het Unierecht.”

De Raad van State stelde in voormeld arrest vast dat geen voorwaarde aan de wet wordt toegevoerd, en zodoende geen sprake is van een schending van de (oude) artikelen 40bis, 41, § 2 en 47/2 van de Vreemdelingenwet of artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, *“door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd”* (in gelijkaardige zin, zie ook RvS 30 september 2024, nr. 260.849).

In het kader van zijn verblijfsaanvraag diende verzoeker – als visumplichtige derdelander – aldus een *“geldig inreisvisum”* voor te leggen. Verweerder heeft op correcte gronden vastgesteld dat dit niet het geval was daar het voorgelegde paspoort geen visa, noch enige in- of uitreisstempel bevat.

2.12. In zoverre verzoeker erop alludeert dat de vereiste van het geldig inreisvisum *“het Unierecht”* van zijn nuttig effect berooft nu deze voorafgaande voorwaarde een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het *“ander familielid”* van de burger van de Unie onmogelijk maakt, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker enkel in het geheel verwijst naar de Richtlijn 2004/38/EG en aldus nalaat om concreet te duiden welke bepaling van deze richtlijn hij geschonden acht en op welke wijze. Verder dient er ook op te worden gewezen dat indien een richtlijn reeds werd omgezet in de interne rechtsorde, particulieren slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van deze richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17- 124; HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). In casu toont verzoeker niet aan dat enige bepaling van de Richtlijn 2004/38/EG onvolledig of incorrect zou zijn omgezet.

De Raad wijst er verder op dat artikel 3, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG, die werd omgezet in de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, niet voorziet dat er naar nationaal recht geen documentaire voorwaarden mogen worden opgelegd bij verblijfsaanvragen die in de gastlidstaat zelf worden ingediend door *“andere familieleden”* van een burger van de Unie. Ook in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt nergens gesteld dat aan een *“ander familielid”* van een burger van de Unie geen inreisvisumplicht mag worden opgelegd. Uit de feitenuiteenzetting in de zaak C-83/11 waarover het Hof zich heeft gebogen, blijkt overigens dat de betrokken derdelanders voorafgaand aan hun aanvraag voor een verblijfskaart wel degelijk in het bezit waren gesteld van de nodige EER-familievergunningen teneinde zich bij het echtpaar Rahman in het Verenigd Koninkrijk te kunnen voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 13).

In het licht van wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat *“het Unierecht”* en meer specifiek artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn er zich tegen zou verzetten dat een lidstaat de aanvraag voor een verblijfsvergunning als *“ander familielid”* van een burger van de Unie afwijst wanneer geen geldig inreisvisum voorligt.

2.13. Verzoeker betoogt verder dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van zijn mogelijkheid om verdere inlichtingen te vragen en dat er geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden van zijn persoonlijke situatie. Hij laat echter concreet na om te duiden welke verdere inlichtingen hadden moeten worden opgevraagd en welke informatie hij nog had kunnen verschaffen opdat zijn aanvraag een andere uitkomst zou hebben. Verzoeker betwist immers op zich niet dat hij geen geldig inreisvisum kan voorleggen, waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden voor de afgifte van de gevraagde verblijfs-kaart in België als *“ander familielid”* van een Unieburger. Verzoeker zet niet uiteen welk diepgaand onderzoek verweerder nog had moeten voeren in dit kader.

2.14. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de toepassing van de voormelde wettelijke bepalingen blijkt niet.

2.15. In het verlengde van voorgaande bespreking toont verzoeker evenmin aan dat het legaliteits- of het rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden. Hij maakt immers niet aannemelijk dat verweerder niet conform de geldende wetgeving heeft gehandeld en duidt evenmin concreet dat verweerder, waar hij consciëntieus de wet heeft toegepast, is afgeweken van een vaste gedragslijn. Dit nog daargelaten dat de wet primeert op de beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat verweerder gebruik heeft gemaakt van wetten of regels *“die nog niet van kracht waren op het moment van de aanvraag”*. In bovenstaande bespreking werden de artikelen geciteerd zoals deze luiden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en deze zijn niet gewijzigd tussen het moment van de aanvraag op 25 november 2024 en het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 28 april 2025.

2.16. Verzoeker wijst nog op artikel 20 van het VWEU en het feit dat de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn neef niet werd besproken in de bestreden beslissing, terwijl, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn herkomstland, dit de facto zou betekenen dat de referentiepersoon feitelijk zou worden gedwongen om het EU-grondgebied te verlaten, in welk geval hem het effectieve genot zou worden ontzegd van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verweerder zich slechts heeft uitgesproken over de documentaire voorwaarde, waaraan niet is voldaan. Nu verzoeker niet aanvoert, laat staan aantoont, dat hij niet zou kunnen voldoen aan deze documentaire voorwaarde, is deze redenering in de huidige stand van zaken en gelet op al wat voorafgaat niet dienstig.

Bovendien is verzoekers betoog dat een afhankelijkheid van zijn neef blijkt doordat zij op hetzelfde adres wonen en hij zonder zijn neef zo goed als zeker op straat zou staan, volledig in strijd met de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat verzoeker, ondanks zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn neef op 25 november 2024, reeds op 22 oktober 2024 een verklaring van wettelijk samenwoning aflegde met zijn Surinaamse partner die verblijft in België. Een woonstcontrole op 26 november 2024 wees ook uit dat verzoeker samenwoonde met deze partner en haar kinderen. Het verslag van deze woonstcontrole bevat daarentegen geen enkele vermelding van de Nederlandse neef. Tijdens zijn verhoor door de politie in het kader van de procedure wettelijke samenwoning op 17 december 2024 verklaarde verzoeker nog dat hij samenwoont met zijn partner en haar drie kinderen. Andermaal maakte hij op geen enkele wijze melding van een samenwonen met zijn neef. Nog verklaarde hij dat, nu hij zelf wettelijk niet mag werken, het zijn partner – en dus helemaal niet zijn neef – is die instaat voor al zijn kosten. Na positief advies van het parket werd de wettelijke samenwoning op 19 maart 2025 geregistreerd in de registers. Verzoekers voormelde betoog blijkt dus allesbehalve waarheidsgetrouw te zijn, minstens wordt dit op geen enkele wijze onderbouwd.

2.17. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In dit verband dient allereerst te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel een antwoord vormt op een aanvraag tot gezinshereniging die verzoeker deed in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit. Het betreft geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing. Nu verzoeker zich in zijn aanvraag enkel beriep op een beschermenswaardige gezins- of familieband met deze neef beperkt ook de toetsing aan artikel 8 van het EVRM door de Raad in het kader van huidige procedure zich tot deze in de aanvraag ingeroepen gezins- of familieband met zijn neef. Verzoekster kan in het kader van huidige procedure daarentegen niet dienstig alluderen op een beschermenswaardig privéleven in België doordat hij hier het centrum van zijn belangen zou hebben gevestigd, nu een dergelijk privéleven helemaal niet het voorwerp was van zijn aanvraag. Indien verzoeker op grond van enig privéleven een verblijf wenst te verkrijgen, staat het hem vrij de hiertoe geëigende procedures op te starten.

De Raad wijst er op dat de voorwaarden voor een verblijf als “*ander familielid*” van een Unieburger zijn opgenomen in de Vreemdelingenwet. De op deze situatie van toepassing zijnde wetsbepalingen, die reeds werden aangehaald, kunnen worden beschouwd als bepalingen die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stellen, waardoor zich geen bijkomende beoordeling of belangenafweging in dit verband opdringt indien wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van de betreffende wetsbepalingen (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Nog wijst de Raad er op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen worden beschermd onder artikel 8 van het EVRM zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden. Zoals reeds duidelijk naar voor komt uit de bespreking inzake artikel 20 van het VWEU, kan in de voorliggende situatie niet worden gesproken van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoeker en zijn neef. Ze blijken immers helemaal niet samen te wonen en verzoeker gaf zelf reeds aan dat zijn partner – en dus niet zijn neef – instaat voor al zijn kosten. Van een beschermingswaardig gezins- of familieleven met zijn neef blijkt dus helemaal geen sprake te zijn.

In de gegeven omstandigheden is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde.

2.18. Verzoeker kan zich verder niet dienstig beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of in dit verband met goed gevolg aanvoeren dat “*in de beslissing tot verwijdering*” het gezinsleven in rekening diende te worden gebracht. Dit artikel handelt enkel over verwijderings-beslissingen, terwijl het voorwerp van huidig beroep is beperkt tot een beslissing die verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “*ander familielid*” van een burger van de Unie weigert. Deze beslissing ging helemaal niet gepaard met een terugkeer- of verwijderingsbeslissing.

2.19. Verzoeker licht ten slotte op geen enkele wijze toe op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing de artikelen 43 en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.20. Het tweede, derde en vierde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS